

det var noget, han var fritaget for *paa Forhaand*; det kunde ikke hjælpe, at han selv ikke ønskede at være fritaget, altsaa var han i Virkeligheden det samme som udelukket. Det var den gamle Kommission. I den ny Kommissionsbetænkning derimod satte man disse Folk ned blandt dem, der kunde *begære sig fritagne* for Nævningehvervet. Men saa stillede vi Ændringsforslag i Fjor efter Initiativ fra Socialdemokraternes Side om at stryge denne Undtagelsesbestemmelse helt. Disse Folk staa nu ganske som vi andre. De ere pligtige til at være Nævninger, og det er det, den højtærede Justitsminister har optaget i Lovforslaget i Aar, saa den Ting er der ikke længere Strid om. Den samme Udvikling mener jeg, det var heldigt at lade Bestemmelsen om Folkekirkens gejstlige gennemløbe helst saaledes, at man straks helt strøg den, men i alt Fald saaledes, at man nøjedes med at sige, at de kunde begære sig fritagne.

Det var det, jeg havde at sige om disse Ting. Jeg skal altsaa, da ingen før af det Mindretal, der ikke slutter sig til Ændringsforslag under Nr. 22, har haft Ordet, lægge ærede Medlemmer paa Sinde og tillade mig at anbefale, at de stemme mod dette Forslag om teologiske Professorer som en ganske vilkaarlig Udvidelse af en i og for sig ganske vilkaarlig og urigtig Regel.

Bluhme: Vi ønske jo alle, at dette Lovforslag saa snart som muligt og saa sikkert som muligt skal gaa igennem Rigsdagen, men jeg kan ikke nægte, at det er højst uheldigt, at Flertallet og den højtærede Justitsminister ikke paa alle Punkter have kunnet blive saa enige, at vi, hvis de Forslag blive vedtagne, som ere stillede af Udvalgets Flertal eller Udvalget, kunne gaa ud fra, at Ministeren vil søge at føre dem igennem i det andet Ting. Vi, der have mest Sympati for Flertallets Ændringsforslag, staa jo da i en temmelig ubehagelig Stilling ved Afstemningen over disse Ændringsforslag. Vi ville nødig lægge Sten i Vejen for Forslagets Gennemførelse, og paa den anden Side staa vi jo, naar man ved, at Justitsministeren muligvis ikke vil give sin Tilslutning til Lovforslaget i den Form, som Flertallets Ændringsforslag antyde, usikkert over for hele Sagens Gennemførelse. I hvert Tilfælde kunne vi stole sikkert paa, at vi faa det tilbage fra det andet Ting i en Form, som ikke har vundet Tilslutning hernede.

Det er kun paa 3 Punkter, den højtærede Justitsminister har fastholdt sine afvigende Anskuelser over for Udvalget. Jeg kan ikke nægte, at jeg vilde føle mig betydelig lettet, hvis der var Mulighed for mellem 2den og 3die Behandling at tilvejebringe en Overenskomst mellem Ministeren og Udvalget eller dettes Flertal, saa at vi slap for nu ved 2den Behandling at komme til at stemme over de 3 Divergenspunkter, der er Tale om. Det forekommer mig, at man maatte kunne komme til en Overenskomst, naar Udvalget eller dets Flertal paa den ene Side frafaldt et Par af Punkterne, og Justitsministeren paa den anden Side frafaldt et enkelt, for mig det vigtigste Punkt i Uoverensstemmelserne.

De tre foreliggende Forslag, hvormed der er væsentlig Uoverensstemmelse mellem Parterne, ere Ændringsforslagene under Nr. 1, 15 og 32. Hvad det første, det om de gejstlige Retter, angaar, kan jeg kun sige, at min Sympati gaar med Udvalgets Flertal, men jeg kan ikke indse, at det er af saa overordentlig stor Vigtighed at fastholde dette Standpunkt, at jeg ikke for at opnaa en anden Fordel med Glæde vilde give Slip paa dette Ændringsforslag. Thi det kan dog ikke nægtes, at naar den højtærede Kultusminister saa stærkt fastholder disse gejstlige Retters Forbliven, gaar hans Argumentation, om jeg forstod den ret, ud paa, at de gejstlige Herrer trænge til skarpere Lud end vi andre, og det kan der maaske være noget i. Men i ethvert Tilfælde er han jo villig til at underkaste de gejstlige Retter en Reform og komme med Forslag i saa Henseende. Og jeg kan ikke indse andet, end at hvis disse Provstetter eller gejstlige Retter kunne indskrænkes til at behandle de Sager, som virkelig ere kirkelige, virkelig vedrøre kirkelige Anliggender, kan man temmelig rolig finde sig i dem. Der kan jo ikke være Spørgsmaal om, at bliver dette underkastet en Behandling, en Reformbehandling, vil man i alle de Anliggender, hvor der er Mulighed derfor, naturligvis stille de gejstlige paa samme Fod som de andre borgerlige. Derfor nærer jeg ikke saa stor Frygt for, at man ikke let vil kunne komme til en tilfredsstillende Ordning paa dette Punkt.

Det andet Punkt er Ændringsforslag Nr. 15. Der foreslaar Udvalget, at ingen fast ansat Dommer maa modtage nogen Titel eller Ordensdekoration. Naa, det forekommer mig ogsaa, at man kunde lade Ændringsforslaget falde, da den højtærede Justitsminister sætter sig imod det. Som